

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 245/2021
09.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1749/20 од 11.09.2020. године, у седници одржаној 09.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1749/20 од 11.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1730/19 од 12.03.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да исплати тужиоцу износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу за исплату законске затезне камате на досуђене износе из става првог изреке за период од 15.05.2018. до 14.06.2018. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, тужилац је ослобођен плаћања судских такси на тужбу и на пресуду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1749/20 од 11.09.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1730/19 од 12.03.2020. године у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му се исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 27.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног

поступка у износу од 11.000,00 динара а изнад досуђеног, а до траженог износа од 33.000,00 динара одбијен је захтев тужене као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у привременим институцијама Косова и Метохије у Казнено-поправном дому у ... Решењем тужене преузет је у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. Назначеним решењем тужилац је засновао радни однос код тужене који траје и данас. Након преузимања тужилац је остао нераспоређен. Према закључку Владе РС бр. 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године, произилази да се положај лица која су била запослена у привременим институцијама на Косову и Метохији уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган. Они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузео делокруг ако претходно органу Републике Србије у који се преузимају доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама на Косову и Метохији. Просечни зараду без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар 2017. Године, првостепени суд је утврдио у висини од 54.344,00 динара увидом у „Службени гласник РС“ број 7/18, јер је у питању податак који се јавно објављује. Тужилац је дана 15.05.2018. године напунио 10 година радног стажа и тиме је остварио право на јубиларну награду.

Одредбом члана 120. Закона о раду прописано је да се општим актом односно уговором о раду може утврдити право на јубиларну награду. Одредбом члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр. 25/15... 34/18) прописано је да запослени има право на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији, према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права, тако да се исплаћује за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса. Сходно томе, првостепени суд закључује да тужилац има право на јубиларну награду јер се иста остварује због непрекидног рада код туженог. Чињеница да је тужилац преузет и да није распоређен код тужене, не значи да исти нема право на јубиларну награду. То што није распоређен од стране тужене је без утицаја на тужиочево право на исплату тражене јубиларне награде јер је у питању пропуст послодавца који за све време трајања радног односа и одређује право тужиоца на распоређивање на друго радно место које одговара стручној спреми, односно право на утврђење статуса нераспоређености. Стога је тужбени захтев тужиоца усвојен, а док је захтев тужиоца за камату од 15.05.2018. до 14.06.2018. године одбијен као неоснован. Сходно члану 277.

300 на досуђени износ тужиоцу је призната и законска затезна камата почев од 14.06.2018. године.

Другостепени суд није прихватио овакво правно схватање првостепеног суда из разлога што тужилац није радио тј. није обављао фактички рад код послодавца. Досуђивање јубиларне награде тужиоцу који није био распоређен и није радио било би у супротности са природом јубиларне награде и правом на њену исплату. Стога је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев као неоснован.

Такав закључак другостепеног суда прихвата и Врховни касациони суд.

Ревизијом се истиче да чињеница што тужилац није био распоређен није од утицаја на остваривање права тужиоца на исплату јубиларне награде. Ово је из разлога што је то пропуст тужене као послодавца. Право запосленог на исплату јубиларне награде загарантована је чланом 120. Закона о раду, као и чланом 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе. Ови прописи нису условљавали распоређеност радника код послодавца и које послове радник обавља већ одређују да запослени има право на јубиларну награду у случају непрекидног рада код послодавца за одређени период година. Врховни касациони суд налази да су такви ревизијски наводи тужиоца неосновани.

Јубиларна награда се даје у случају када запослени оствари одређени број година рада код послодавца. У ситуацији када је запослени остао нераспоређен, иако је основ одсуства прописан законским нормама, није обављао фактички рад. Зато нема основа за остваривање права на јубиларну награду. То право, осим накнаде зараде, мирује. То значи да тужиоцу, иако има одређени број година радног стажа код послодавца, не припада право на исплату јубиларне награде из разлога што у периоду за који претендује на остварење права на јубиларну награду није и фактички обављао било какав рад код тужене.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану, применом одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић